

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 3/2021-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. januára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Miroslava Duriša a Ladislava Duditsša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] [REDAKČNÝ ZNAČENIE] [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného advokátskou kanceláriou ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s. r. o., Závodská cesta 24, Žilina, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Martin Dikoš, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 41 C 16/2018 z 20. februára 2020 a takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], ktorou namieta porušenie základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 41 C 16/2018 z 20. februára 2020 v časti namietaného porušenia zásady kontradiktórnosti

a namietaného nesprávneho právneho posúdenia týkajúceho sa určenia základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, p r i j í m a na ďalšie konanie.

2. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

3. Návrhu na odklad vykonateľnosti uznesenia Okresného súdu Žilina sp. zn. 41 C 16/2018 z 20. februára 2020 do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci samej n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. marca 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKČIA] [REDAKČIA] [REDAKČIA] [REDAKČIA] [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 41 C 16/2018 z 20. februára 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením okresného súdu sp. zn. 41 C 16/2018 z 8. júna 2018 bol zamietnutý návrh žalobkyne na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, ktorým sa domáhala, aby súd zriadil záložné právo v jej prospech k nehnuteľnostiam (rodinný dom, garáž, orná pôda, ktoré sú vo vlastníctve sťažovateľa) na účely zabezpečenia peňažnej pohľadávky z titulu vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov vo výške 55 328,65 € a z titulu zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva vo výške 21 619,29 €. O trovách konania

okresný súd rozhodol tak, že sťažovateľovi ako žalovanému v tomto konaní nepriznal náhradu trov konania.

3. Proti uzneseniu okresného súdu z 8. júna 2018 podala žalobkyňa odvolanie. Uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 Co 228/2018 zo 16. októbra 2018 bolo zmenené uznesenie okresného súdu z 8. júna 2018 tak, že bolo vyhovené návrhu žalobkyne. Krajský súd zároveň rozhodol, že žalobkyňa má proti žalovanému sťažovateľovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Uznesením okresného súdu sp. zn. 41 C 16/2018 z 30. novembra 2018, ktoré bolo vydané vyšším súdnym úradníkom, bol sťažovateľ zaviazaný zaplatiť žalobkyňi náhradu trov konania pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku za žalobu a odvolanie vo výške 66 € a z trov právneho zastúpenia vo výške 288,21 €.

4.1 Proti uzneseniu okresného súdu z 30. novembra 2018 podala žalobkyňa sťažnosť. Napadnutým uznesením okresného súdu, ktoré bolo vydané sudcom, bolo vyhovené sťažnosti žalobkyne a uznesenie okresného súdu z 30. novembra 2018 bolo zmenené tak, že sťažovateľ bol zaviazaný zaplatiť žalobkyňi náhradu trov konania pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku za žalobu a odvolanie vo výške 66 € a z trov právneho zastúpenia vo výške 1 765,38 €.

4.2 Zákonná sudkyňa okresného súdu sa pri rozhodovaní o sťažnosti žalobkyne nestotožnila s právnym názorom vyššieho súdneho úradníka o aplikácii § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). V odôvodnení uviedla, že v danej veci išlo o návrh žalobkyne na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia (záložného práva) v jej prospech na zabezpečenie ocniteľnej peňažnej pohľadávky v celkovej sume 76 947,94 €, a preto sa základná sadzba tarifnej odmeny stanoví podľa § 9 ods. 1 v spojení s § 10 ods. 1 vyhlášky.

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že v čase nariadenia zabezpečovacieho opatrenia pohľadávka žalobkyne, ktorej zabezpečenia sa domáhala súdnou cestou, neexistovala. Zánik pohľadávky totiž konštatoval vyšší súdny úradník Okresného súdu

Banská Bystrica (ďalej aj „exekučný súd“) v uznesení sp. zn. 55 Ek 1084/2018 z 11. októbra 2019, ktorým bola zastavená exekúcia podľa § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku na návrh sťažovateľa ako povinného v tomto konaní (exekučným titulom bol rozsudok okresného súdu sp. zn. 6 C 228/2011 z 30. júna 2016 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 10 Co 74/2017 z 30. novembra 2017). O sťažnosti oprávnenej proti uzneseniu exekučného súdu z 11. októbra 2019 bolo rozhodnuté zákonným sudcom exekučného súdu uznesením sp. zn. 55 Ek 1084/2018 zo 17. februára 2020 tak, že predmetná sťažnosť oprávnenej bola zamietnutá z dôvodu splnenia dlhu sťažovateľom prostredníctvom tretích osôb 8. júna 2018, t. j. pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie (12. júla 2018).

5.1 V tejto súvislosti sťažovateľ konštatoval, že pred nariadením zabezpečovacieho opatrenia krajským súdom bola z jeho strany uhradená pohľadávka žalobkyni v celkovej sume 76 947,94 €, ale táto skutočnosť nebola oznámená krajskému súdu a ani svoje odvolanie žalobkyňa nevzala späť. Podľa názoru sťažovateľa *„je nutné konštatovať neúčelné a šikanózne uplatňovanie práva zo strany žalobkyne, ktoré nepožíva právnu ochranu. Náhrada trov konania, ktoré žalobkyňa vynaložila na uplatňovanie svojho domnelého práva, ktorému Krajský súd v Žiline poskytol právnu ochranu zasahujúc do ústavou garantovaných práv žalovaného (najmä do majetkovej sféry sťažovateľa, pozn.), nemôže ísť na ťarchu žalovaného, ktorý mal byť v konaní o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, v prípade nešikanózneho výkonu práva žalobkyňou, úspešný.“*

6. Sťažovateľ ďalej namietal, že pred vydaním napadnutého uznesenia okresného súdu mu nebola doručená sťažnosť žalobkyne na vyjadrenie, čím v jeho prípade bola porušená zásada kontradiktórnosti. V tejto súvislosti sťažovateľ upriamil pozornosť na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 220/2018 z 11. septembra 2018. V tomto náleze ústavný súd okrem iného konštatoval, že nezistil relevantný a zásadný dôvod na to, aby sa v civilnom konaní, ktoré je v zásade kontradiktórne, uplatnila výnimka z tohto princípu v konaní o sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, v ktorom sa rozhoduje o subjektívnych právach a povinnostiach.

7. Sťažovateľ ďalej konštatoval, že zo strany zákonnej sudkyne došlo k nesprávnemu právnenému posúdeniu týkajúcemu sa určenia základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, preto považuje napadnuté uznesenie za arbitrárne a zjavne neodôvodnené. Podľa jeho názoru *„predmetom konania o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, nie je samotný nárok žalobkyne na zaplatenie Pohľadávky, ale len jeho zabezpečenie zriadením záložného práva k nehnuteľnostiam vo vlastníctve žalovaného, ktoré až v prípade jeho výkonu naplňa uhradzovaciu funkciu. V danom prípade tak nie je možné hodnotu veci ani práva vyjadriť v peniazoch. Hodnota veci pri predmete konania, ktorým je nariadenie, resp. zrušenie zabezpečovacieho opatrenia, nie je nominálna hodnota pohľadávky, ktorá má byť zriadením záložného práva súdom zabezpečená. Neoceniteľnosť predmetu konania peniazmi možno pritom odvodiť i z pevnej sumy súdneho poplatku vyplývajúcej zo zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov... pre konanie o návrhu na nariadenie alebo zrušenie neodkladného opatrenia, ktorý súd vo vedenom konaní vyruboval vo výške 33,- EUR za príslušné podanie - žalobu a odvolanie.“*

8. Na záver sťažovateľ k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uviedol, že na základe sťažnosti žalobkyne, ktorá nebola doručená sťažovateľovi, došlo zo strany zákonnej sudkyne k zásadnej zmene rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka. Táto skutočnosť má negatívny dopad na majetkovú sféru sťažovateľa, keďže by zaplatením trov právneho zastúpenia došlo k nedôvodnému zmenšeniu jeho majetku.

9. Na základe už uvedeného sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie jeho v bode 1 označených práv napadnutým uznesením okresného súdu. Sťažovateľ ďalej žiada zrušiť napadnuté uznesenie okresného súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Sťažovateľ sa tiež domáha, aby mu ústavný súd priznal náhradu trov konania v sume 450,28 € a aby odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej.

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

13. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q) r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrh na začatie konania neodmietne, prijme ho na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

15. Podľa § 129 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak by právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu hrozila závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

18. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

19. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 K namietanému porušeniu v bode 1 označených práv sťažovateľa napadnutým uznesením okresného súdu v časti namietaného porušenia zásady

kontradiktórnosti a namietaného nesprávneho právneho posúdenia týkajúceho sa určenia základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby

20. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval, preskúmal, či obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 39, § 43, § 123) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

21. Keďže ústavný súd nezistil nedostatky v zákonom predpísaných náležitostiach a ani dôvody na jej odmietnutie, v tejto časti prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie a meritórne posúdenie podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde.

III.2 K námietke sťažovateľa uvedenej v bode 5

22. Ústavný súd dôsledným preskúmaním ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že sťažovateľ v námietkach zhrnutých v bode 5, resp. v bode 5.1 tohto uznesenia spochybňuje opodstatnenosť náhrady trov konania vynaložených žalobkyňou z dôvodu podania nedôvodného (šikanózneho) návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, keďže pohľadávka žalobkyne bola uspokojená ešte pred nariadením zabezpečovacieho opatrenia. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ teda nenamieta iba výšku trov konania priznanú žalobkyňi napadnutým uznesením okresného súdu (bod 7), ale tiež aj nárok žalobkyne na náhradu trov konania.

23. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že o nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté uznesením krajského súdu zo 16. októbra 2018, ktoré nadobudlo právoplatnosť 14. novembra 2018, ktorým bol žalobkyňi ako úspešnej strane priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

24. V zmysle § 45 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak. Rozsah návrhu je

vymedzený predovšetkým jeho petitom, teda tou časťou návrhu, v ktorej navrhovateľ formuluje, aké rozhodnutie od ústavného súdu žiada.

25. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že sťažovateľ neoznačil krajský súd za porušovateľa označených práv, navyše ani petit ústavnej sťažnosti nesmeruje proti uvedenému uzneseniu krajského súdu, a preto bolo potrebné ústavnú sťažnosť v tejto časti argumentácie sťažovateľa odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nedostatok náležitostí ustanovených zákonom.

26. Navyše, ako už bolo konštatované, uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 14. novembra 2018 a ústavná sťažnosť sťažovateľa bola doručená ústavnému súdu až 11. marca 2020, teda zjavne po zákonom ustanovenej lehote uvedenej v § 124 zákona o ústavnom súde, čo by zakladalo dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako podanej oneskorene.

III.3 K návrhu sťažovateľa na odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia okresného súdu

27. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti súčasne požiadal o odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia okresného súdu z dôvodu, že odloženie jeho vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom. Sťažovateľ zároveň uviedol, že výkonom napadnutého uznesenia okresného súdu by podľa jeho názoru došlo k neopodstatnenej a závažnej ujme na jeho majetkových právach spôsobenej nezákonným rozhodnutím a k vzniku neoprávneného majetkového prospechu na strane žalobkyne.

28. Zo znenia § 129 zákona o ústavnom súde je možné vyvodiť, že ak má byť takémuto návrhu vyhovené, musí zároveň obsahovať dostatočnú identifikáciu dôvodov na rozhodnutie o odklade vykonateľnosti alebo vydanie dočasného opatrenia vrátane uvedenia skutkových okolností, o ktoré sa uvedené dôvody majú opierať, a pripojenia dôkazov o ich existencii, resp. splnení.

29. Ústavný súd preskúmal návrh sťažovateľa na odklad vykonateľnosti vo vzťahu k ústavnej sťažnosti aj napadnutému uzneseniu okresného súdu a dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky pre vyhovie takémuto návrhu. Sťažovateľovi bola uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni trovy právneho zastúpenia vo výške prevyšujúcej sumu 1 477,17 €, s čím nesúhlasí z dôvodov uvedených najmä v bode 7 a do rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej sa dožaduje odloženia vykonateľnosti napadnutého uznesenia okresného súdu.

30. Pre naplnenie podmienok pre vydanie rozhodnutia podľa § 129 zákona o ústavnom súde sa vyžaduje, aby v príčinnej súvislosti s núteným výkonom povinností vyplývajúcich z takého exekučného titulu hrozila sťažovateľovi závažná ujma. Sťažovateľ svoj návrh dôvodil len vo všeobecnej rovine (bod 27) bez akejkoľvek opory o bližšie skutkové okolnosti osvedčujúce naplnenie zákonom normovaných podmienok týkajúcich sa najmä hrozby závažnej ujmy.

31. Hrozba závažnej ujmy musí byť pre sťažovateľa reálna a relatívne bezprostredná. Z okolností prípadu, ktoré sťažovateľ v návrhu na odklad vykonateľnosti tvrdí a osvedčuje, by preto malo vyplývať, že exekúcia, resp. nútený výkon ústavnou sťažnosťou napádaného rozhodnutia už prebieha alebo ho v najbližšej dobe možno reálne očakávať. Nemalo by ísť iba o hypotetickú možnosť, ktorá v budúcnosti prichádza do úvahy. Z lustrácie ústavného súdu z 5. januára 2021 zároveň vyplynulo, že Okresný súd Banská Bystrica ako exekučný súd (od 1. apríla 2017 s pôsobnosťou na celom území Slovenskej republiky) neeviduje exekúciu proti sťažovateľovi, v ktorej má byť exekučným titulom napadnuté uznesenie okresného súdu.

32. Závažnosť neposudzuje ústavný súd teda abstraktne, ale s ohľadom na konkrétne okolnosti každého prípadu, zohľadňujúc charakter zásahu do základných práv a slobôd sťažovateľa a intenzitu jeho vplyvu na sťažovateľa s ohľadom na jeho subjektívne pomery. Hroziaca ujma je z hľadiska svojej závažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu o odklade vykonateľnosti relevantná najmä v prípadoch, ak sú negatívne dopady výkonu rozhodnutia na sťažovateľove pomery citelné a zároveň vytvárajú stav, ktorý je nereparovateľný alebo je reparovateľný len čiastočne, prípadne veľmi ťažko (MACEJKOVÁ, I., BÁRÁNY, E.,

BARICOVÁ, J., FIAČAN, I., HOLLÄNDER, P., SVÁK, J. a kolektív. *Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky. Komentár*. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2020, s. 973 – 997.).

33. Ani pri maximálnej snahe o materiálny prístup k ochrane ústavnosti, aby poskytovaná ochrana bola reálna a efektívna, nie formálna a iluzórna, nie je možné zistené nedostatky návrhu na odklad vykonateľnosti bez vystavenia sa riziku prekročenia zákonných právomocí preklenúť, a preto aj s ohľadom na účel tohto právneho inštitútu a jeho procesnú dostupnosť nebolo možné návrhu na odklad vykonateľnosti vyhovieť, ako to je uvedené v bode 3 výroku.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. januára 2021

Libor DUEĽA
predseda senátu